

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.659 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraanse nationaliteit verklaart zich vluchteling op 18 augustus 2000.

Op 25 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 23 februari 2001 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 117.619 van 26 maart 2003.

Op 24 september 2003 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 26 september 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 december 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 16 januari 2004 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr.141.091 van 23 februari 2005.

Op 18 mei 2005 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 augustus 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 30 september 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 13 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 februari 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 18.08.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, mee participeert in het socio-culturele leven in België, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen en een petitie voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste maal asiel aan d.d. 18.08.2000. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.02.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn tweede asielprocedure illegaal in België. Betrokkene vroeg een tweede maal asiel aan op 24.09.2003. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.12.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn derde asielprocedure illegaal in België. Betrokkene vroeg een een derde maal asiel aan op 18.05.2005. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.09.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk bijna 6 maanden voor de 1ste, bijna 3 maanden voor de 2de en bijna 4 maanden voor de 3de - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Aangaande het argument dat verzoeker wenst te benadrukken dat in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf. Betrokkene verwijst hier naar het regeerakkoord van de regering Leterme d.d. 18.03.2008, waar inderdaad o.a. gesproken wordt over het mogelijk optellen van termijnen van procedures om in aanmerking te komen voor een regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging (omdat er geen vrije meningsuiting zou zijn) en gevaar loopt (zodat er een materiële onmogelijkheid zou bestaan om terug te keren) indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging en gevaar loopt volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tenslotte was de wet van 22.12.1999 een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980."

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep van verzoeker tegen dit bevel is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 38.302.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand.

In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel het volgende aan:

"Eerste middel:

Schending van het Regeerakkoord.

*De verzoekende partij was met de procedure Raad van State inbegrepen meer dan 5 jaar in procedure. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend.
Inderdaad alleenstaande personen zonder schoolgaande kinderen kunnen een verblijfsmachtiging worden verleend indien zij duurzaam verankerd zijn.
Dit kan in geval van een asielprocedure met inbegrip van een procedure Raad van State en / of verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet langer dan 5 jaar.
Dit is van toepassing op de verzoeker."*

"Tweede middel:

De Bestreden beslissing is kennelijk onredelijk.

De verzoeker wenst opnieuw te verwijzen naar het officieel engagement van de Regering.

Verzoeker is ondertussen bijna 9 jaar in België waarvan meer dan 5 jaar in de asielprocedure (met inbegrip van de Raad van State-procedure).

De bestreden beslissing geeft gezien het engagement van de Regering uiting aan een willekeur die alle redelijkheid tart.

Verzoeker mocht er terecht van uitgaan dat hij, gezien het engagement van de minister en de lange asielprocedure en de integratie, gemachtigd zou worden tot verblijf.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en discriminatoir.

De verzoeker zal immers verplicht worden tot een nieuw verzoek tot verblijfsmachtiging met de nodige wachttermijnen."

"Derde middel:

Schending van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingsnemende overheid.

Het zorgvuldigheidsprincipe vereist dat de overheid elke zaak met bekwame spoed, met inachtneming van alle mogelijke gevolgen, moet afhandelen.

Het blijkt duidelijk dat dit in casu niet is gebeurd. Verzoekers procedure bij de Raad van State sleept lang aan.

Het is niet omdat de verzoeker theoretisch illegaal is, de verwerende partij in deze geen verantwoordelijkheid dient te dragen. Er is een engagement van de Regering die nog steeds niet omgezet is in het beleid.

De tegenpartij kan in deze problematiek geen carte blanche hebben. De tegenpartij schendt het zorgvuldigheidsprincipe.

BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt manifest de hiervoor geciteerde wetsbepalingen en principes van deugdelijk bestuur door de verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet af te leveren."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij in de eerste plaats dat uit een regeerakkoord geen rechten kunnen worden geput. Verwerende partij wijst erop dat de aangehaalde beleidsintenties nog niet in wetgeving zijn omgezet en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker dient te worden beoordeeld op basis van de wetgeving die op die datum van kracht is. Verzoeker kan bijgevolg in geen geval rechten putten uit toekomstige wetgevingen en mogelijke nieuwe interpretatie van deze wetgeving. Verwerende partij geeft aan dat zij een correcte toepassing heeft gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn. In de bestreden beslissing wordt volgens verwerende partij terecht gesteld dat er tot op heden geen nieuwe instructies voor de behandeling van regularisaties zijn, noch een mogelijke adviescommissie. Verwerende partij wijst er tevens op dat de omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd beëindigd en nog niet werd gepubliceerd. In afwachting van de omzendbrief gelden de huidige regels aldus onverkort. Verder benadrukt verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk werd verklaard, en niet ongegrond zoals verzoeker lijkt te menen. Verwerende partij is de mening toegedaan dat een hangende procedure bij de Raad van State niet rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België en niet via de reguliere procedure wordt ingediend. Tenslotte duidt verwerende partij erop dat verzoeker niet aantoont dat het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, zodat verzoeker in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, daar hij van mening is dat hij voldoet aan de criteria voor toepassing van het regeerakkoord, waarvan verzoeker de gelding ook inroept ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker voert hierbij aan dat zijn verblijf, als alleenstaande persoon zonder schoolgaande kinderen, op basis van zijn lange asielprocedure van meer dan 5 jaar en zijn duurzame verankering, geregulariseerd kan worden.

Er wordt vooreerst op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

In zoverre verzoeker meent in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van zijn lange asielprocedure, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing hierover het volgende wordt overwogen: *“Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk bijna 6 maanden voor de 1ste, bijna 3 maanden voor de 2de en bijna 4 maanden voor de 3de - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”*. Hieruit, alsmede uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat geen van de asielprocedures van verzoeker of zelfs de asielprocedures samengenomen, zich uitstrekt over een termijn van 5 jaar. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister op basis van dit motief dat in de bestreden beslissing voorkomt, tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen of zijn beslissing heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding. Alleszins wordt herhaald dat, hoe dan ook, eender welk in het regeerakkoord vooropgesteld criterium waar verzoeker zich in het verzoekschrift meent op te kunnen beroepen, nog geen afdwingbare wetgeving uitmaakt, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Bijgevolg gaat het argument dat verzoeker geregulariseerd dient te worden op grond van de lange duur van zijn asielprocedure niet op.

3.5. Inzoverre uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aanvoert, omdat verzoeker meent ervan te mogen uitgaan dat hij, gezien het engagement van de minister, op basis van de lange asielprocedure en de integratie, gemachtigd zou worden tot verblijf, dient het volgende opgemerkt te worden.

Het vertrouwensbeginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloftes die de overheid in een concreet geval zou doen.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De geopperde criteria van het regeerakkoord, waarnaar verzoeker verwijst in zijn aanvraag, betreffen naar eigen zeggen van verzoeker asielprocedures met een duur van vijf jaar. Uit wat werd gezegd

in punt 3.4. van dit arrest blijkt dat geen van de asielprocedures van verzoeker een beloop van 5 jaar kenden, zodat er in casu in hoofde van verzoeker geen sprake kon zijn van in zijn hoofde gewekte rechtmatige verwachtingen, en bijgevolg evenmin van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Uit het bovenvermelde volgt dat niet kan gesteld worden dat de gemachtigde van de minister niet gehandeld heeft in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen. Het rechtszekerheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de minister niet correct zouden zijn noch dat zijn gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.6. Tenslotte voert verzoeker in het derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat duidelijk blijkt dat zijn zaak niet met bekwame spoed en met inachtneming van alle mogelijke gevolgen werd afgehandeld. Verder wijst verzoeker erop dat zijn procedure bij de Raad van State lang aansleept. Verzoeker uit kritiek op het feit dat het engagement van de regering nog steeds niet omgezet is in het beleid en dat verwerende partij verantwoordelijkheid dient te dragen en geen carte blanche heeft, ook al verblijft verzoeker theoretisch illegaal in het land.

Vooreerst duidt de Raad erop dat onderhavig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 3 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Het argument van verzoeker dat zijn procedure voor de Raad van State lang aansleept en dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel zou worden geschonden, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Verder wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de minister elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die illegaal op het grondgebied heeft verbleven (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Waar verzoeker wijst op het engagement van de regering, wordt bij verwijzing naar punt 3.4. van dit arrest herhaald dat het regeerakkoord geen afdwingbare norm uitmaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van de middelen is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. M. DENYS,	griffier.
----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.